

[Klim Bøhnke]

egentlig var enig i mange af forslaget intentioner langt hen ad vejen, men at det afgørende var spørgsmålet om, hvorvidt 12 år var den rigtige alder at sætte den kriminelle lavalder ned til. Det skal heller ingen hemmelighed være, at vi, da vi forberedte forslaget i Fremskridtspartiets folketingsgruppe, diskuterede meget, hvilken alder der ville være den rigtige. Hvis vi havde valgt at sætte den kriminelle lavalder ned til 13 år eller til 14 år i stedet for de nuværende 15 år, frygtede vi bare, at vi meget hurtigt ville få en diskussion om, hvorvidt det nu også var nok. Særlig den række af de meget grove tilfælde af kriminalitet udført af helt unge, vi har oplevet inden for de sidste par år, har vist, at 12-års-alderen i øjeblikket nok vil være det rigtige sted, men nogle af de unge, der har begået kriminalitet, er endda yngre end 12 år, og derfor er der det tredje punkt, hvor man giver mulighed for, at man under særlig skærpende omstændigheder også kan straffe personer under 12 år. Men det er klart, at både anklagemyndigheden og domsmyndigheden skal tage behørigt hensyn til, at vedkommende er så ung.

Det er dybt ulykkeligt, når vi oplever, at så unge mennesker involverer sig i kriminalitet, og det spørgsmål, der selvfølgelig er relevant at rejse i dag, er, hvorfor de gør det.

Flere har budt på, at det nok var forældrenes skyld, og langt hen ad vejen er det selvfølgelig forældrene, der har ansvaret for, at deres børn render rundt midt om natten og deltager i forskellige former for mere eller mindre organiseret bandekriminalitet, men forældrenes ansvar er jo ikke hele sandheden. Tilstanden rundt omkring lige fra folkeskolen og til de forskellige fritidsinstitutioner osv. er blevet sådan, at det accepteres og der ses gennem fingre med, at børn i en meget ung alder deltager i forskellige former for kriminalitet, typisk startende med butikstyverier og andre mindre former for rapserier; det anses ikke for sådan ligefrem at være rigtig kriminelt. Det mest groteske eksempel var for en del år siden, hvor en folkeskole i nærheden af Bilka-supermarkedet i Århus i sit undervisningsmateriale brugte nogle fotokopier, som lærerne havde lavet, hvoraf det klart fremgik, at børnene roligt kunne stjæle ovre i Bilka, for Bilka stjal hver dag fra forældrene. Det er klart, at med den indstilling til tingene fra pædagogisk side får børnene et for-

kvaklet syn på, at vi har en grundlovssikret ejendomsret, der skal respekteres.

Når vi så skal straffe disse børn, skal vi så gøre det, som den konservative ordfører foreslog, nemlig sende dem på et cykelpudsningkursus på Politiskolen, eller hvad skal vi gøre? Vi må så vurdere, hvorfor vi egentlig straffer. Er det, for at det skal have en præventiv virkning? Hvis det kan besvares med et ja, skal straffen også være en straf, som virker afskrækkende, for ellers er det meningsløst at straffe, og så er det kun et spørgsmål om nogle flere sagsbehandlertillinger, hvor 3-4 pædagoger pr. voldsom kriminel ung kan sidde og hygge sig.

Det er jo heller ikke meningen med det. Meningen må være, at den unge, der går rundt om aftenen og er fristet til at deltage i tyverier eller voldskriminalitet, inden handlingen sættes i gang, er klar over, at det får nogle følger. Så kan man synes, at det lyder hårdt og barsk, at børn helt ned til en alder af bare 12 år skal kunne stilles for en domstol, men for at gentage hr. Tom Behnkes ord: Deltager man i voksne handlinger, må man også tage de konsekvenser, de får for voksne.

Vi oplever i øjeblikket, at man i et land som USA, der på mange – desværre også kedelige – punkter er foran Europa, har så store problemer med våbenbesiddelse blandt børn, der går i skole, at man er nødt til at have særlige metal-detektorer og kropsvitiation af børn, inden de går ind til undervisningen i skoleklasserne. Man vil sige, at sådan bliver det aldrig i Danmark, men der var jo heller ingen, der havde forestillet sig, at vi i Danmark skulle opleve, at helt unge børn deltog i voldelige overfald; men det er sket. Den dag, der bliver medtaget våben, og hvad ved jeg, i danske skoler, og vi også skal til at kropsvisitere børnene, vil vi så ikke føle, at vi havde en mulighed for at stoppe udviklingen, inden vi nåede så langt?

Med hensyn til den måde, man i dag behandler børnene på, er jeg fuldstændig enig i bemærkningerne om, at man tit præmierer børnene. Det er ikke længere tid siden end et par måneder, at amtsborgmesteren i Århus Amt måtte stoppe en planlagt Thailand-tur, hvor et par børn for at resocialiseres skulle have været til Thailand og muntre sig. Det er ikke den måde, tingene skal gøres på; der skal være tale om en regulær straf.